

El Sònar com a lliçó

«Creiem que si innovem la cagarem, que cal anar a allò segur, a allò què sabem que funciona»

En aquest país patim una malaltia autoimmune que ens porta a creure que som detritus de l'univers, que res fem bé i que tot va pel pedregar. Creiem que si innovem la cagarem, que cal anar a allò segur, a allò què sabem que funciona. Valgui per comerciants, artistes o enginyers (fins i tot periodistes). Som els de l'auca del senyor Esteve. Som mesells i covards. Sí catalans, aquest és el marc mental i cultural que estem provant de trencar ara amb això que se'n diu sobiranisme o transició nacional o com vulgueu.

Però tenim exemples, molts, d'històries d'èxit. I amb normalitat. No tot són *start-ups*, empreses tecnològiques del nou mil·lenni o gurus barbamecs com Pau García-Milà (amb tot el respecte). O no només. A Catalunya hi ha coses que es fan bé, i que fa temps que es fan bé, i que fa temps que canvien, que es reinventen, per seguir fent-se bé. El cas més paradigmàtic és el del Sònar. Molts ho associen encara a un festival de música, sobretot els que no hi han anat mai. I d'altres consideren que és una festa intel·lectual en calça curta. Tot una mica potser. Però Sònar sobretot és un imant. Un focus on tot el que té a veure amb la tecnologia i amb la creativitat té un aparador. És el que ens moderns en diuen un pol de creació, o encara pitjor: un hub.

Sònar és més una fira, una àgora postmoderna, un mirall en temps real del que està passant a l'avantguarda mundial. La música és una excusa, és bàsicament la banda sonora del món en què vivim i del futur que vol dibuixar. Res d'això és poesia. Són més de 52 milions d'euros d'impacte econòmic per a la capital de Catalunya.

Que un festival de música arribi a les 20 edicions pot ser casualitat però que després de dues dècades creixi i pensi en adoptar d'altres modalitats artístiques (arts escèniques?) en el seu catàleg és quelcom diferent. Per una banda és una gran notícia per al país i els seus artistes - enguany Sònar ha tingut més artistes locals que mai- i per altra banda és la demostració de que, com deia l'anunci, la feina ben feta no té fronteres.

Els directores del festival Enric Palau, Ricard Robles i Sergi Caballero potser no són superherois però sí que han hagut de posar alguna cosa més que màgia per tirar endavant els seus projectes indòmits i singulars: bàsicament, voluntat. El Sònar pot ser una lliçó per a tots: per als polítics perquè tinguin mirada llarga, als ciutadans perquè siguem constants amb la nostra reivindicació i a l'opinió publicada perquè sigui més humil.